

der eel ja mee:imüš piimedaks läinud farro tormas teina kannul. Reinowadder mötles: oot, oot, weni- nile, kui assi tänä korralist meil siagineb, siis wiin so nahha turrule kus libbe messi sulle ossaks saab. Mattolese aea pärrast jõudsid neimad tallo öue alla; Messikäppa südda tuskus röemo pärrast; agga sedda röemo moondati ruttust libbedaks piinaks: nõnda ifta ruinalade lootused enämist tuulde ärra kauwad. — Öhto olli kätte jõudnud ja perremees jubba sāngi puhkama läinud. Öue peal seisis üks jämme tamme- pak maas, wai keskel siise aetud, misga paktu tahheti lõhkuda. Ühhel pool waija nähti üks lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, kes sedda asja kohhe tähhele pannud, olli nõuks wõtnud foggemata juhtumisest kasso püda. „Watale, auwäärt onno!“ ütles ta farrole, „siin linnopu sees on enām met kui teie lõht tarwitab, ja messilased on lõik wälja aetud; pistle agga niina ni süggawast kui ial wõimalik siise, agga oitke en- nast ahnuse eest, et ülleliga ei wõtta, mis wimaks teile waewa teeks.“ Messikäp loetis: olge murreta, onnopog! ma ei olle esimest lorda linnopu kallal egga ka ni täitmata loom, waid ostan iggaškohhas parrajat mõetu piddada. Sedda üteldes pugges ta pä ning esimese käppadega praos wahhele, lunnit ta kõrwuni tamme-pakko sees olli. Reinowadder otkas silmapilgul omä kasso püda, kiskus sure waewaga waija pakko seest wälja, mis läbbi praggo kinni läks ja farro niina ning käppad näppištisse jäiwad; siis

naeris ja pilkas ta Messikäppa pealegi. Ülleannetuma onnopoea lawwaluse läbbi olli nüüd farro lömmo wahhel wangis ja ei jõudnud kõige wõimo ning wahwusega enām lõksust lahti peasta. Teina sõitles ja pallus, urrises, mõuras ja mõmmises kartuse ning wallo pärrast, krapis taggumiste käppa: küündega wihtas maad ülesse ja teggi ni irmsat kārra, et talloperremees unest ärkas, weinla kätte wõttis ja watama ruttas mis öues piddi ollema. Messikäp iggites sures irmus ja piinas; lõm näppištis lib- bedast niina ja sõrmi; sellepärrast kiskus ja rebbis ta raamo pärrast pakko et wallust peafels, agga kartus ja wallo panni tedda mõurama. Kui Reinowadder näggi et farrol enām peasemist lota ei olnud ja perremees weinlaga liggemale jõudis, üidis ta koera- ambil: „Austatud onno ja nabri: issand! kuddas kabbalad käiwad? Öks teie tahha sögi:isso pissut wähhentada? Wõeraspeo: roog näitse wägga maitsew! Urge söge ülleliiga, wana kallis! jubba perremees tulles ja toob teile keelekastet kõhhotäie peale. Pido- dage foppile tood wasto walmis. Täewas sago roga ning jooki teile õnnistama.“ Nõnda räkides pistis ta putkama.

Kui perremees farro lõksus leidis, töttas ta sedda: maid kõrtši abbi otšima, kus weel mõningad külla- mehhed ölle:tobi jures istudes maggosaft juttu westsid. „Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, farro tapma!“ üidis perremees: „mitso öue peal on üks farro pakko